

EL LLENGUATGE

La manera

E¹ substantiu *manera*, que és sens dubte el principal dels que designen una idea relacionada amb la modalitat, ha d'haver tingut, necessàriament, un gran rendiment gramatical, com a generador de diverses locucions (adverbials, prepositives i conjuncionals). Actualment és observable una forta tendència, injustificada i abusiva, que convidria frenar, a substituir *manera* per *forma* en un gran nombre d'expressions. Potser la millor cosa que podríem fer és recomanar una lectura atenta de l'article que dedica a *manera* el Diccionari de l'Enciclopèdia. Hi podrem trobar, si més no, un notable increment de la informació que sobre l'ús d'aquest mot ens forneix el Diccionari Fabra, com és ara les locucions prepositives *a la manera de* i *a manera de*, definides, respectivament, «segons l'estil d'algú, d'una manera semblant a la característica d'ell» i «amb una aparença, una funció, una finalitat, etc., semblant a la d'alguna cosa». L'ús d'aquestes locucions no és desconegut pel Fabra, bé que, com hem dit, no les reculli a l'article corresponent: *Vestit moresc a manera de sac amb mànigues curtes i estretes (aljuba)*, *A la manera*

d'un eremita (*eremiticament*). En el Fabra, però, també trobem *a la manera de* amb el mateix valor que *a manera de* davant un article: *Faixa, tira de cuiro que es porta a la manera d'un baldric (xarpa)*. I, encara, cosa més important, hi trobem *a la manera de* esdevinguda locució conjuntiva amb el canvi de la preposició *de* per la conjunció *que*: *Omplir de forats a la manera que fa el banyarriquer amb la fusta (banyarriquerar)*.

El conjunt *una manera de* més un infinitiu apareix sovint com el complement directe del verb *tenir*. Així, aquest conjunt, esdevingut *la manera de*, pot funcionar com un antecedent determinat per una oració relativa: *M'agrada la manera de fer les coses que té* (més normalment... *la manera que té de fer les coses*). Com a complement d'altres verbs, com *dir*, *treballar*, *fer*, etc., els conjunts *d'una manera rara*, *d'una manera curiosa*, etc., són complements adverbials i, per tant, si van davant del verb no es presten a enllaçar-s'hi amb el relatiu *que* sinó amb la conjunció *com*, segons mostren aquests exemples del Fabra: *La manera com un autor dramàtic fa parlar els seus personatges (diàleg)*, *Insecte ortòpter notable per la manera com posa les seves potes anteriors (pregadéu)*.

Albert Jané